

(Təmsil)

Bir ədəd bükəmə bəccəyi-muş —
Ki, hənuz olmamışdı sahibhuş,
Görməmişdi ziyayi-dünyanı,
Eysü zövqü səfayi-dünyanı,
Bir zaman bixəbər anasından,
Çıxdı dışarı öz yuvasından.
Seyr edərdi o kühu səhranı,
Hər tərəf eyləyib tamaşanı.
Ta ki oldu o xürdsalə əyan,
Bir xürus ilə bir pişik o zaman.
Pişiyi gördü oxşayır özünə,
Xoş göründü pişik onun gözüne.
İstədi eyləsin ona ülfət,
Leyk qıldı xürusdən vəhşət.
Qaçıban girdi öz yuvasına,
Macəranı dedi anasına,
Key olan rahatı-rəvanım ana,
Ey tənə-zarıma tənəvanım ana,
Çıxmış idim bu gün səyahətə mən,
Leyk oldum düşar möhnətə mən.
Rast gəldim mən iki heyvanə,
Üz verib qəm mənə-pərişanə.
Biri qayətdə xoşnəma idi,
Sanki məhbubi-dilruba idi.
Bıqlarında həcaməti var idi,
Biz tək əslü nəcabəti var idi.
Eylədim ülfətinə çox rəğbət,
Leyk yarından eylədim vəhşət.
Ku-kələk açdı hərzəvü pürmu,
Hər zaman eyləyirdi quqqulu-qu.
Gah qanadlarını döyürdü yerə,
Xişmədəndə dönürdü şiri-nərə.
Vardı başında şöleyi-atəş,
Ürəyim ondan eyləyirdi gəşş.
Dedim: - Ey tarı, ver qanad mənə,
Ver bu bədbəxtədən nicat mənə.
Qaçıb ol xəsmədən mənə-qafil
Şükr oldum yuvamıza daxil.
Olmasaydı əgər o pür pərü bal,
Mənə hasil olurdu yərə vüsal.

Dedi: - Ey novrəsideyi-madə,
Rahətü nuri-dideyi-madə,
Vəhşətin biməqamü bicadır,
Ol xürusi ki, rəğbət-əfzadır –
Ki, onun yoxdu bir ziyanı bizə,
Bəlkə var rahəti-rəvanı bizə.
Sübh vəqtində tez durub bannar,
Annıyanlar işarəsin annar,
Sənə amma o xoş gələn heyvan
Düşməni-muşdir mühili-zaman.
Ey bala, ondan ehtiraz eylə,
O mühil ilə ülfət az eylə.
Cəfər, ey sərv-i-bustani-pədər,
Güli-xoşətri-gülsitani-pədər,
Var elə şey ki, xoşnümədi sənə,
Leyk batində bir bəladı sənə.
Var elə şey ki, xoş gəlir gözüvə,
Leyk anın ziyanı var özüvə.
Necə kim, “Dastani-bəççeyi-muş”.
Oxusan eyləyər səni mədhuş.